Maşinăriile bucuriei

Ficțiune

Părintele Brian amână coborârea la micul dejun întrucât crezu că-l aude râzând, jos, pe părintele Vittorini, care, ca de obicei, mânca singur. Atunci de ce râdea sau de cine?

De noi, se gândi Brian, de noi râde.

Și ascultă din nou.

La capătul holului, părintele Kelly se ascundea și el sau mai degrabă medita, în camera sa.

Și nu îl lăsau niciodată pe Vittorini să-și termine micul dejun, nu, mereu reușeau să i se alăture înainte ca el să termine de mestecat ultima bucată de pâine prăjită. Altminteri ei nu și-ar fi putut înăbuși vinovăția tot restul zilei.

Și totuși, ce se auzea din josul scărilor era râs, nu? Părintele Vittorini ochise ceva în ediția de dimineață a ziarului *Times*. Sau, mai rău, poate petrecuse noaptea cu duhul nesfânt, acel televizor care stătea la intrare ca un musafir nepoftit, cu un picior în imaginar și cu celălalt în încremenire? Și, cu mintea spălată de fiara electronică, plănuia oare Vittorini acum vreo nouă și deșteaptă diavolie, cu rotițele învârtindu-se în mintea sa tăcută, stând așezat, postind intenționat și sperând să-i ademenească jos, stârnindu-le curiozitatea, cu hohotul său italienesc?

– Of, Doamne, suspină părintele Brian pipăind plicul pe care-l pregătise cu o noapte înainte. Îl pitise în haină ca măsură de prevedere, în caz că s-ar fi hotărât să i-l înmâneze pastorului Sheldon. Putea părintele Vittorini să-l dibuiască prin stofă cu privirea lui agilă, întunecată și pătrunzătoare ca razele X?

Părintele Brian își netezi cu fermitate reverul pentru a suprima orice urmă care ar fi putut trăda prezența cererii de transfer în altă parohie.

– Haide!

Și, spunând o rugăciune în ritmul respirației, părintele Brian coborî scările.

***

– A, părinte Brian!

Vittorini ridică privirea din bolul său încă plin cu cereale. Bruta nu pusese nici măcar zahăr peste fulgii de porumb.

Părintele Brian se simțea ca și cum ar fi păşit direct în puțul gol al unui lift.

Instinctiv, ridică mâna ca pentru a se feri. Și atinse partea de sus a televizorului. Aparatul era cald. Nu se putu abține să spună:

– Ai avut o ședință aici, aseară?

– Am stat la televizor, da.

– Stat e corect spus! pufni Brian. Când cineva stă, nu-i așa, stă cu un bolnav sau cu un mort. Și eu eram bun la tăblița ouija. Trebuia mai multă minte pentru asta.

Își întoarse privirea de la idiotul electronic pentru a-l scruta pe Vittorini.

– Și n-ai auzit tânguieli depărtate și strigăte de banshee dinspre, cum îi spune, Canaveral?

– Au dat stingerea la trei dimineața.

– Dar acum ești aici, proaspăt ca un ghiocel, plusă părintele Brian, clătinând din cap. Ce e adevărat nu-i mereu totuna cu ce e drept.

Vittorini începu să amestece viguros cerealele cu lapte.

– Dar tu, părinte Brian, tu arăți de parcă ai făcut un tur complet al Iadului pe timpul nopții.

Din fericire, în acest moment intră părintele Kelly. Dar și el înlemni când văzu cât de puțin progresase Vittorini cu mâncatul. Murmură către ambii preoți, se așeză și-l privi pe tulburatul părinte Brian.

– Adevărat, William, arăți pe jumătate mort. Insomnie?

– Un pic.

Părintele Kelly îi privi pe amândoi bărbații, cu capul pieziș.

– Ce se petrece aici? S-a întâmplat ceva azi-noapte cât am fost eu plecat?

– Am avut o mică discuție, spuse părintele Brian, jucându-se cu temuții săi fulgi de porumb.

– O mică discuție! spuse părintele Vittorini. Ar fi putut să râdă, dar se struni și adăugă: Preotul irlandez este îngrijorat de pontiful italian.

– Ei, hai, părinte Vittorini, spuse Kelly.

– Lasă-l să continue, interveni părintele Brian.

– Îți mulțumesc pentru permisiune, spuse Vittorini, foarte politicos și cu o plecăciune amicală. Il Papa este o sursă constantă de iritare respectuoasă pentru cel puțin o parte dacă nu pentru întregul cler irlandez. De ce nu un Papă pe nume Nolan? De ce nu o pălărie verde în locul celei roșii. Și, la o adică, de ce nu mutăm Catedrala Sfântul Petru în Cork sau în Dublin, că tot vine secolul XXV?

– Sper că nimeni n-a afirmat așa ceva, spuse părintele Kelly.

– Sunt un om furios, grăi părintele Brian. În mânia mea, se poate să fi sugerat asta.

– Furios? De ce? Şi ce motive ai avea să sugerezi aşa ceva?

– N-ai auzit ce-a spus despre secolul XXV? întrebă părintele Brian. Ei bine, când Flash Gordon şi Buck Rogers vor zbura prin luminatorul baptisteriului, subsemnatul o va zbughi spre ieşire.

– Vai, Doamne, iar gluma aia? suspină părintele Kelly.

Părintele Brian simţi cum sângele îi arde obrajii, dar se luptă să-l trimită înapoi spre părţile mai reci ale corpului său.

– Glumă? E mai presus şi dincolo de asta. De o lună încoace auzim numai Canaveral în sus, traiectorii şi astronauţi în jos. Ai crede că e Ziua Naţională, se trezeşte în toiul nopţii, odată cu rachetele. Vreau să spun, serios, ce viaţă mai e şi-asta, treaz de la miezul nopţii, îmbătându-te cu acea maşinărie-Meduza care-ţi încremeneşte intelectul dacă te uiţi la ea? Nu mai pot dormi la ideea că întregul prezbiteriu va decola în orice clipă.

– Da, da. Dar ce-i cu toată treaba asta despre Papă? întrebă părintele Kelly.

– Nu asta, cea dinaintea ei, grăi Brian obosit. Arată-i tăietura din ziar, părinte Vittorini.

Vittorini ezită.

– Arată-i-o, insistă Brian cu fermitate.

Părintele Vittorini scoase la iveală un petic de ziar şi-l aşeză pe masă.

Cu susul în jos, chiar, părintele Brian putea citi vestea proastă: „PAPA BINECUVÂNTEAZĂ ASALTUL ASUPRA SPAŢIULUI."

Părintele Kelly întinse un deget cu care atinse delicat hârtia. Citi cu jumătate de glas întreaga ştire, subliniind cu unghia fiecare cuvânt:

CASTEL GANDOLFO, ITALIA, 20 SEPT.: Papa Pius al XII-lea a binecuvântat azi eforturile omenirii de cucerire a spaţiului.

Suveranul Pontif le-a spus delegaţilor prezenţi la Congresul Astronautic Internaţional: „Dumnezeu nu are vreo intenţie de a limita strădaniile omului de a cuceri spaţiul."

Cei 400 de delegaţi din 22 de ţări au fost primiţi de Papă la reşedinţa sa de vară din Castel Gandolfo.

„Acest Congres Astronautic a devenit unul foarte important în actualele vremuri ale explorării spaţiului de către om", a spus Papa. „Întreaga umanitate ar trebui să fie preocupată... Omul trebuie să facă efortul de a se orienta altfel faţă de Dumnezeu şi Universul Său".

Vocea părintelui Kelly se stinse uşor.

– Când a apărut ştirea asta?

– În 1956.

– Aşa de demult? Părintele Kelly puse hârtia jos. Eu nu am citit-o.

– Se pare că, zise părintele Brian, noi doi nu prea citim mai nimic, părinte.

– Oricine putea să-l omită, spuse Kelly. E un articolaş.

– Cu o idee foarte mare în el, adăugă părintele Vittorini, în care biruise umorul.

– Problema e...

– Problema e că, întrerupse Vittorini, atunci când am vorbit eu prima oară despre acest articol au fost exprimate mari dubii asupra sincerităţii mele. Acum observasem însă că mă apropiasem bine de adevăr.

– Sigur, adăugă repede părintele Brian, dar după cum spune poetul nostru William Blake, „adevărul rostit cu intenţie rea bate orice minciună care s-ar putea inventa".

– Da. Vittorini se relaxă şi mai mult în bunăvoinţa sa. Dar nu tot Blake a scris şi asta?

„Cel care până şi de ce vede se îndoieşte
Nu va crede nicicând, dar fă ce inima-ţi poftеşte.
Soarele şi Luna dacă s-ar îndoi
Imediat afară ele ar ieşi."

– Foarte potrivit pentru Era Spaţială, adăugă preotul italian.

Părintele Brian îl fixă cu privirea pe scandalosul individ.

– Ți-aș mulțumi dacă nu ai mai cita din Blake al nostru.

– Blake al vostru? întrebă bărbatul subțirel și palid, cu păr moale, negru și lucios. Ciudat, mereu am crezut că a fost englez.

– Poezia lui Blake, spuse părintele Brian, i-a oferit mereu mulțumire mamei mele. Se întâmplă că mi-a spus că avea sânge irlandez, pe linie maternă.

– Voi accepta asta cu respect, replică Vittorini. Dar să revenim la știrea din ziar. Acum, că am găsit-o, pare un moment bun să facem cercetări asupra enciclicei lui Pius al XII-lea.

Prudența părintelui Brian, care alcătuia un al doilea set de nervi pe sub pielea sa, se zburli a alarmă.

– Despre care enciclică e vorba?

– Cum care? Cea despre călătoria spațială.

– Doar n-a făcut așa ceva!

– Ba a făcut.

– O enciclică specială asupra călătoriei spațiale?

– Una specială.

Lovitura aproape că-i lipi de spătarele scaunelor pe cei doi preoți irlandezi.

Părintele Vittorini începu să mimeze mișcările unui om care culege fragmentele împrăștiate în urma unei detonări, găsind o scamă pe mânecă, o fărâmă-două de pâine pe fața de masă.

– Nu era destul, spuse Brian cu o voce pierdută, că a dat mâna cu gașca de astronauți și le-a zis bravo și toate alea, acum a trebuit să meargă mai departe și să scrie pe larg despre asta?

– N-a fost destul, răspunse părintele Vittorini. Și-a dorit, am auzit, să aprofundeze comentariile pe tema vieții în alte lumi și a efectelor acesteia asupra gândirii creștine.

Fiecare dintre cuvintele sale, rostite cu precizie, îi afundară și mai adânc în scaune pe ceilalți doi.

– Ai auzit? Încă nu ai citit-o tu însuți? zise părintele Brian.

– Nu, dar am de gând...

– Ai de gând totul, dar vrei numai rău. Uneori, părinte Vittorini, nu vorbești deloc – și regret să spun asta – ca un preot al Bisericii Mamă.

– Vorbesc, replică Vittorini, ca un preot italian oarecum prins, și încerc să mențin tensiunea de suprafață în timp ce pășesc deasupra unei mlaștini ecleziastice în care sunt depășit numeric de o mare turmă de clerici numiți Shaughnessy, și Nulty, și Flannery, care se smintesc și dau năvală ca elanii sau bizonii dacă măcar șoptesc „rahat papal".

– În mintea mea nu încape îndoială – iar aici părintele Brian privi în direcția generală a Vaticanului – că tu erai acela, dacă puteai să fi fost acolo, care să-l fi stârnit pe Sfântul Părinte cu buclucul ăsta întreg al călătoriilor spațiale.

– Eu?

– Tu! Categoric nu noi, ci tu ești acela care împrumută grămezi de reviste cu rachete pe copertele lor lucioase și mizerabili monștri verzi, cu șase ochi și șaptesprezece gadgeturi, care aleargă după femei semidezbrăcate pe un satelit sau altul. Pe tine te aud noaptea târziu cum numeri de la zece, nouă, opt și până la unu, în tandem cu fiara TV, așa că zacem îndureraţi ca după o teribilă lovitură care ne-a zburat plombele din măsele. Între italianul de aici și celălalt, de la Castel Gandolfo, Doamne iartă-mă, ai reușit să deprimi întregul cler irlandez.

– Pace, interveni în sfârșit părintele Kelly. Amândoi.

– Și pace se făcu, iar într-un fel sau altul eu o voi avea, spuse părintele Brian scoțând plicul din buzunar.

– Lasă-l deoparte, rosti părintele Kelly, intuind ce se afla în plic.

– Te rog, dă-i asta pastorului Sheldon din partea mea.

Părintele Brian se ridică greu, căutând din priviri ușa și o cale de a părăsi camera. Dispăru brusc.

– Uite ce-ai făcut! exclamă părintele Kelly.

Părintele Vittorini, sincer șocat, se opri din mâncat.

– Dar, părinte, eu am crezut tot timpul că e o ciorovăială prietenească – eu zic, el zice; el joacă dur, eu o las moale.

– Ei bine, ai jucat prea mult, iar afurisita de distracție a devenit treabă serioasă! spuse Kelly. Of, tu nu-l cunoști pe William la fel de bine ca mine. Chiar l-ai răscolit.

– Voi face tot ce pot ca să dreg...

– Drege-ți turul pantalonilor! Dă-te din drum, mă ocup eu acum. Părintele Kelly înșfăcă plicul de pe masă și îl ridică în lumină.

– Radiografia unui suflet sărman. Of, Doamne.

Urcă în grabă scările.

– Părinte Brian? strigă el.

Apoi coborî glasul.

– Părinte?

Bătu la o ușă.

– William?

În sala de mese, din nou solitar, părintele Vittorini își aminti de ultimii câțiva fulgi de cereale din gură. Deja nu mai aveau nici un gust. Îi luă multă vreme până îi termină de înghițit.

***

Abia după prânz reuși părintele Kelly să-l încolțească pe părintele Brian, în mohorâta grădină din spatele casei parohiale, unde-i înapoie plicul.

– Willy, aș vrea să-l rupi. Nu vreau să renunți în mijlocul jocului. De câtă vreme durează asta între voi doi?

Părintele Brian oftă și luă plicul, dar nu-l rupse.

– S-a insinuat cumva între noi. Eu am început cu silabisirea numelor de scriitori irlandezi, el a continuat cu pronunțarea titlurilor de opere italiene. Apoi eu i-am descris *Cartea din Kells*, din Dublin, iar el mi-a oferit un tur al Renașterii. Slavă Domnului că n-a descoperit mai devreme enciclica papală asupra blestematelor călătorii spațiale, că m-aș fi transferat singur într-o mănăstire în care călugării sunt legați cu jurământ de tăcere. Dar chiar și-acolo, mă tem, m-ar fi urmat și ar fi reprodus numărătorile inverse ale lansărilor în limbajul semnelor. Omul ăsta ar putea fi un excelent avocat al diavolului!

– Părinte!

– Voi face penitență pentru asta mai târziu. Numai că vidra asta neagră, foca asta jonglează cu dogma Bisericii ca și cum ar fi o minge de plajă. E bine să avem foci jucăușe, dar părerea mea e că nu trebuie să le amestecăm cu fanaticii adevărați, cum suntem noi doi. Iartă-mi fala, părinte, dar chiar pare să existe o abatere de la tema adevărată ori de câte ori ajung violoniști printre noi, harpiști – nu ești de acord?

– Ce enigmă, Will. Noi, oamenii Bisericii, ar trebui să fim pentru alții exemple de bună înțelegere.

– I-a spus cineva asta și părintelui Vittorini? Să fim cinstiți, italienii sunt petrecăreții Bisericii. Nu te-ai fi putut încrede într-unul că rămâne treaz în timpul Cinei cea de Taină.

– Mă-ntreb dacă noi, irlandezii, am fi rămas, cugetă părintele Kelly.

– Noi cel puțin am fi așteptat să se termine!

– Ei, și-acum ce suntem, preoți sau bărbieri? Stăm aici și despicăm firu-n patru sau mergem să-l radem bine pe Vittorini cu propriul lui brici? William, chiar n-ai nici un plan?

– Poate să chemăm un baptist, să medieze.

– Du-te cu baptistul tău! Ai studiat enciclica?

– Enciclica?

– Ai lăsat să-ți crească iarbă-ntre degete după micul dejun? Văd că da! Hai să citim edictul despre călătorii spațiale. Îl memorăm, îl pricepem cum trebuie, apoi contraatacăm omul-rachetă pe terenul lui. Pe aici, la bibliotecă. Cum strigă tinerii acum? Cinci, patru, trei, doi, unu, lansare?

– Sau pe-aproape.

– Păi atunci zi și tu ceva pe-aproape, omule. Și vino după mine!

***

S-au întâlnit cu pastorul Sheldon chiar când intrau în bibliotecă, pe când acesta ieșea.

– Degeaba, zâmbi pastorul, în timp ce examina febrilitatea de pe fețele lor. Nu o veți găsi aici.

– Ce să nu găsim aici? Părintele Brian văzu că

pastorul priveşte la scrisoarea care încă-i era lipită de degete şi o ascunse rapid. Nu vom găsi ce, domnule?

– O rachetă este un pic cam mare pentru umilul nostru sediu, răspunse pastorul cu o jalnică tentativă de a fi enigmatic.

– A ajuns italianul la urechea dumneavoastră? răcni dezamăgit părintele Kelly.

– Nu, dar ecourile au felul lor de a se face auzite în locul ăsta. Am venit să fac eu însumi nişte verificări.

Brian oftă a uşurare.

– Deci sunteţi de partea noastră?

Ochii pastorului se întristară întru câtva.

– Dar există vreo parte în asta, domnilor preoţi?

Ajunseră cu toţii în mica încăpere a bibliotecii, unde părintele Brian şi părintele Kelly se aşezară incomod pe marginile scaunelor tari. Pastorul Sheldon rămase în picioare, atent la disconfortul lor.

– Aşa. De ce vă e frică de părintele Vittorini?

– Frică? Părintele Brian păru surprins de cuvânt şi ridică uşor vocea: Mai degrabă mânie.

– Una duce la cealaltă, admise Kelly. Vedeţi, pastore, avem un mic orăşel în Toscania, care trimite pietre în Meynooth, care se află, după cum ştiţi, la câţiva kilometri de Dublin.

– Sunt irlandez, rosti pastorul, răbdător.

– Sunteţi, pastore, şi ăsta e un motiv în plus pentru care nu putem să explicăm calmul dumneavoastră în tot acest dezastru.

– Sunt irlandez din California, spuse pastorul.

Şi-i lăsă să digere. Când pricepu, părintele Brian gemu suferind.

– Ah. Uitaserăm.

Apoi se uită la pastor şi văzu la el tenul bronzat al unuia care mergea cu faţa ca o pălărie de floarea-soarelui îndreptată spre cer chiar şi aici, în Chicago, absorbind cât mai multă lumină şi căldură pentru a-şi păstra culoarea şi existenţa. Iată un bărbat care avea încă sub tunică trupul unui jucător de tenis şi de badminton, şi mâinile ferme, dar zvelte, ale unui handbalist expert. În amvon, după felul în care-şi mişca braţele, ai fi zis că înoată sub cerurile calde ale Californiei.

Părintelui Kelly îi scăpă un râs scurt.

– O, dulci ironii, destine simple. Părinte Brian, iată baptistul nostru!

– Baptist? întrebă pastorul Sheldon.

– Fără supărare, pastore, noi pornisem să căutăm un mediator şi, iată-vă, un irlandez din California, care nu cunoaşte de multă vreme vânturile reci din Illinois şi încă evocă rulouri de gazon şi bronz de ianuarie. Noi... noi ne-am născut şi am crescut ca gheţarii în Cork şi Kilcock, pastore. Nici 20 de ani în Hollywood nu ne-ar topi. Plus că, ştiţi cum umblă vorba, California ar fi... – şi aici făcu o pauză – „ca Italia".

– Văd unde bateţi, murmură părintele Brian.

Pastorul Sheldon încuviinţă din cap, cu o expresie atât caldă, cât şi amabil-tristă.

– Sângele meu este ca al vostru. Dar clima care m-a croit este ca a Romei. Aşa că înţelegi, părinte Brian, atunci când am întrebat dacă există părţi, am vorbit din inimă.

– Irlandez, dar neirlandez, se căină părintele Brian. Aproape, dar nu tocmai italian. Ce farse joacă lumea cu trupurile noastre!

– Numai dacă o lăsăm, William, Patrick.

Ambii bărbaţi tresăriră uşor la auzul numelor lor creştine.

– Încă nu aţi răspuns: De ce vă e frică?

Părintele Brian privi cum, un moment, mâinile sale se căutau ca doi luptători năuci.

– Păi, pentru că tocmai când aranjaserăm lucrurile pe Pământ, tocmai când se întrezărea victoria, cu Biserica într-o poziţie bună, iată că vine şi părintele Vittorini...

– Scuză-mă, părinte, interveni pastorul. Iată că vine realitatea. Iată că vine spaţiul, timpul, entropia, progresul, iată că vin milioane de lucruri, mereu. Părintele Vittorini n-a inventat călătoria spaţială.

– Nu, dar el o dă drept un lucru bun. La el „totul începe în misticism şi se termină în politică". În fine, nu contează. Eu îmi ascund bastonul dacă şi el lasă rachetele.

– Nu, hai să le lăsăm la vedere, replică pastorul. E cel mai bine să nu ascundem violenţa sau formele speciale de călătorie. E cel mai bine să lucrăm cu ele. De ce să nu urcăm noi în racheta aia, părinte, şi să învăţăm ceva?

– Ce să învăţăm? Că majoritatea lucrurilor pe care le-am învăţat în trecut pe Pământ nu se mai potrivesc pe Marte, pe Venus sau oriunde naibii ne-ar mai împinge Vittorini? Să-i scoatem pe Adam şi Eva dintr-un oarecare nou Eden, pe Jupiter, cu focurile rachetelor noastre? Sau, mai rău, să descoperim că nu există Rai, nici Adam, nici Eva, nici un afurisit de Măr, nici Şarpe, nici Cădere, nici Păcat Originar, nici Buna Vestire, nici Facerea, nici Fiul – şi poţi continua lista: absolut nimic! Într-o blestemată de lume care o încalecă pe alta? Asta-i ce trebuie să învăţăm, pastore?

– Dacă e nevoie, da, spuse pastorul Sheldon. Este spaţiul Domnului şi sunt lumile Domnului în spaţiu, părinte. Nu trebuie să încercăm să luăm catedralele după noi, când tot ce-i necesar încape într-o servietă. Biserica poate fi ambalată într-o cutie suficient de mare cât să cuprindă cărţile de rugăciuni, cam cât pot căra mâinile astea două. Îngăduie-i asta părintelui Vittorini – oamenii din climate sudice au învăţat acum multă vreme să construiască în ceara care se topeşte şi capătă formă în armonie cu mişcarea şi nevoia

omului. William, William, dacă insişti să construieşti în gheaţă dură, aceasta se va sparge când depăşim viteza sunetului sau se va topi şi nu va mai rămâne nimic din ea în jetul propulsor al rachetei.

– Ăsta e un lucru greu de învăţat la 50 de ani, pastore, spuse Brian.

– Dar învaţă, ştiu că o vei face, rosti pastorul, atingându-i umărul. Îţi dau o misiune: să te împaci cu preotul italian. Găseşte în noaptea asta o cale de întâlnire a minţilor. Asudă făcând-o, părinte. Şi, înainte de toate, dat fiind că biblioteca noastră e sărăcăcioasă, caută şi găseşte enciclica spaţială, să ştim şi noi din ce cauză ţipăm.

O clipă mai târziu, pastorul dispăruse.

Părintele Brian ascultă sunetul muribund al acelor paşi zoriţi – era ca şi cum prin dulcele aer albastru plutea o minge albă spre care pastorul se grăbea ca să dea o servă.

– Irlandez, dar neirlandez, spuse el. Aproape, dar nu tocmai italian. Şi ce suntem noi acum, Patrick?

– Încep să mă întreb şi eu, veni răspunsul.

Şi plecară amândoi spre o bibliotecă mai mare, în care s-ar fi putut ascunde grandioasele gânduri ale Papei despre un Spaţiu mai vast.

***

Mult după cina din acea seară, de fapt aproape de ora culcării, părintele Kelly, aflat în misiune, bântuia prin casa parohială bătând şi şoptind pe la uşi.

Puţin înainte de zece, părintele Vittorini coborî scările şi icni de surpriză.

Părintele Brian, aflat lângă şemineul nefolosit, încălzindu-se la un arzător de gaz aşezat în vatră, nici nu se întoarse.

Eliberase spaţiul, iar televizorul fusese împins înainte, spre un semicerc de patru scaune, printre care se aflau şi două taburete, pe care fuseseră aşezate două sticle şi patru pahare. Părintele Brian făcuse totul, eliberându-l pe Kelly. Acum se întoarse, întrucât soseau Kelly şi pastorul Sheldon.

Pastorul se opri în prag şi inspectă încăperea.

– Splendid.

Făcu o pauză şi adăugă:

– Cred. Să văd acum... Părintele Vittorini va sta aici, decise el după ce citi eticheta uneia dintre sticle.

– Lângă Irish Moss? întrebă Vittorini.

– Şi eu la fel, spuse părintele Brian.

Vittorini, foarte satisfăcut, se aşeză.

– Iar noi, restul, presupun că vom sta lângă Lachryma Christi? rosti pastorul.

– O băutură italienească, pastore.

– Cred că am auzit de ea, zise pastorul, aşezându-se.

– Poftim. Părintele Brian se grăbi şi, fără să se uite la

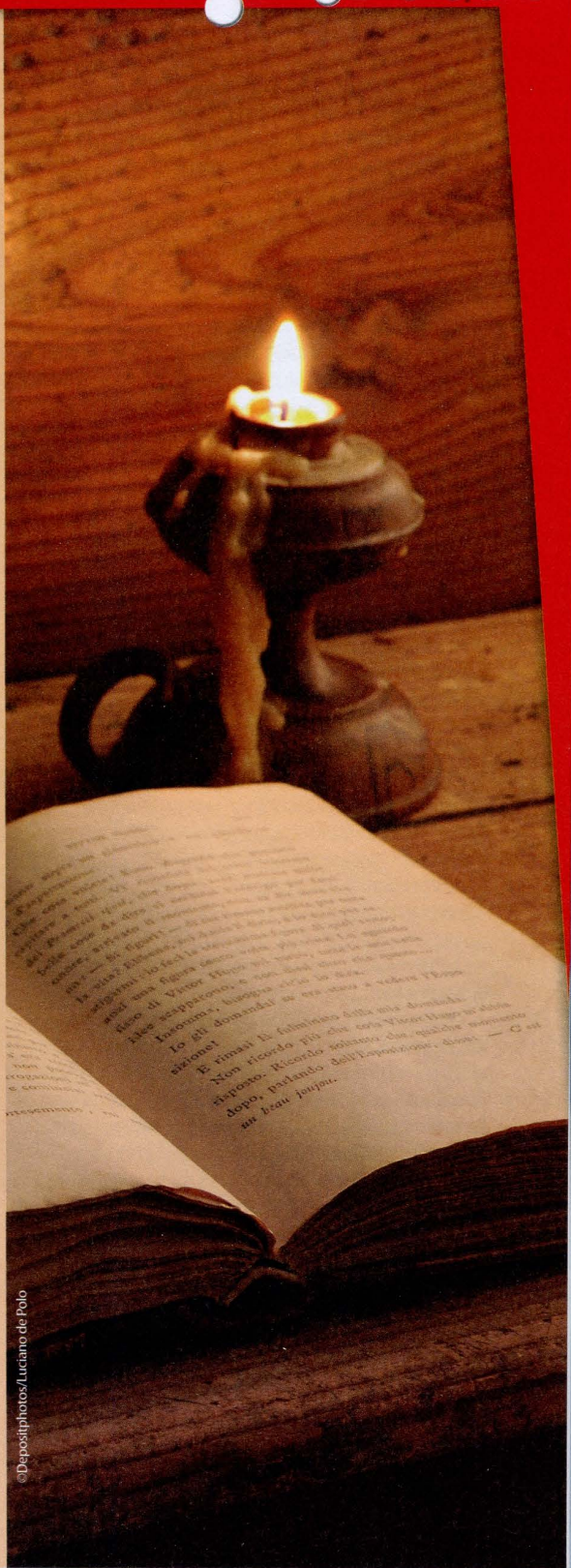

©Depositphotos/Luciano de Polo

Vittorini, turnă în paharul acestuia o porție generoasă de Moss. O transfuzie irlandeză.

– Dacă-mi permiți. Vittorini mulțumi din cap și se ridică pentru a turna el în paharele celorlalți. Lacrimile lui Hristos și soarele Italiei, spuse el. Și acum, înainte să bem, aș avea de spus ceva.

Ceilalți așteptară, privindu-l.

– Enciclica papală asupra călătoriei spațiale, spuse el în cele din urmă, nu există.

– Am descoperit asta acum câteva ore, adăugă Kelly.

– Iertați-mă, domnilor preoți, continuă Vittorini. Mă simt ca pescarul care, stând pe mal și văzând mult pește, aruncă mai multă momeală. Am bănuit, tot timpul, că nu există nici o enciclică. Dar de câte ori era evocată, prin oraș, am auzit atâția prelați din Dublin negând-o, încât am ajuns să cred că trebuie să existe. Ei nu ar fi căutat-o, de teamă că există. Iar eu, în mândria mea, nu aș fi cercetat-o de teamă că nu există. Așa că și mândria de Roma, și mândria de Cork sunt la fel. Mă voi retrage curând și voi sta tăcut o săptămână, ca penitență, pastore.

– Bravo, părinte, bravo. Pastorul Sheldon se ridică. Am și eu un mic anunț. Luna viitoare va sosi aici un preot nou. Am cumpănit mult la asta. Omul este italian, născut și crescut în Montreal.

Vittorini închise un ochi și încercă să-și imagineze cum arăta acest bărbat.

– Dacă Biserica trebuie să fie de toate pentru toți, continuă pastorul, eu sunt intrigat de ideea sângelui fierbinte crescut într-un climat rece, cum este acest italian, mai fascinat chiar decât atunci când mă gândesc la mine, sânge rece crescut în California. Aveam nevoie aici de încă un italian pentru a mai agita un pic lucrurile, iar acest latin pare să fie genul care-l va agita chiar și pe părintele Vittorini. Și acum, dorește cineva să închine un toast?

– Pot s-o fac eu, pastore? Părintele Vittorini se ridică din nou, zâmbind ușor, cu ochii săi negri și strălucitori uitându-se pe rând la ceilalți. Își ridică paharul. Nu pomenea Blake, undeva, de *Mașinăriile bucuriei*? Asta nu înseamnă că Dumnezeu încuraja mediile naturale, după care intimida Naturile producând existența cărnii, a bărbaților și femeilor de jucărie, cum suntem noi toți? Și astfel, ferice creați, nu suntem noi, cum putem mai bine, cu grație și înțelepciune, în amiezi calme, în clime blânde, *Mașinăriile bucuriei* lui Dumnezeu?

– Dacă Blake a spus asta, rosti părintele Brian, retrag tot ce-am spus. El nu a trăit niciodată în Dublin!

Râseră cu toții.

Vittorini bău din Irish Moss și rămase tăcut.

Ceilalți băură vinul italienesc și se tot înmuiară, iar în moliciunea sa, părintele Brian strigă ușor:

– Vittorini, nu vrei tu să pornești duhul ăla, așa nesfânt cum este?

– Canalul Nouă?

– Nouă să fie!

În timp ce Vittorini umbla la aparat, părintele Brian medita cu paharul în mână.

– Chiar să fi zis Blake așa ceva?

– Adevărul e, părinte, că putea s-o fi spus dacă ar fi trăit astăzi, răspunse Vittorini încă aplecat către fantomele care se agitau pe ecran. Eu am scris vorbele alea, în seara asta.

Cu toții îl priviră pe italian cu oarecare uimire. Apoi televizorul scoase un bâzâit și imaginea deveni clară, înfățișând o rachetă în depărtare, pregătindu-se de lansare.

– Mașinăriile bucuriei, rosti părintele Brian. La una din astea te uiți tu acum? Și aceea – racheta de pe rampă – e o alta?

– E posibil, în seara asta, spuse Vittorini. Dacă lucrul ăla se ridică și are un om în el, face înconjurul lumii și omul încă trăiește, vom fi și noi cu el, deși stăm aici. O bucurie, într-adevăr.

Racheta era în pregătiri, iar părintele Brian închise ochii pentru o clipă. Iartă-mă, Iisuse, gândi el. Iartă mândriile unui bătrân, iartă și răutățile lui Vittorini și ajută-mă să înțeleg ceea ce văd aici în seara asta, și ajută-mă să stau treaz dacă e nevoie, și binedispus, până în zori, și fie ca treaba să meargă bine, la urcare și la coborâre, și gândește-te la omul din bazaconia aia, Iisuse, gândește-te la el și fii cu el. Și ajută-mă, Doamne, când vara va fi tânără, întrucât – la fel de sigur ca destinul – în seara de 4 iulie pe gazonul prezbiteriului vor veni și Vittorini, și copiii din vecini, cu toții aprinzând rachete. Cu toții vor sta acolo privind la cer, ca-n dimineața Mântuirii, și ajută-mă, Doamne, să fiu ca acei copii în fața marii nopți a timpului și a vidului peste care domnești. Și ajută-mă să merg mai departe, Doamne, să aprind următoarea rachetă în Noaptea Independenței, să stau alături de părintele latin cu chipu-mi reflectând aceeași încântare copilărească în fața gloriei arzătoare pe care o pui lângă mâna noastră și ne desfeți.

Deschise ochii.

Vocile îndepărtatului Canaveral strigau prin vântul timpului. Puteri fantomatice stranii dansau pe ecran. Sorbea ultimul pic de vin când cineva îi atinse ușor cotul.

– Părinte, grăi Vittorini din apropiere. Pune-ți centura de siguranță.

– Imediat, spuse Brian. O pun. Și mulțumesc mult.

Se lăsă pe spate în scaun. Închise ochii. Așteptă tunetul. Așteptă focul. Așteptă lovitura și vocea care-l învăța un lucru prostuț, bizar, sălbatic și miraculos:

Cum să numere invers, mereu înapoi până la... zero.

Traducere de **Constantin Vlad**